

Har ödets lott än faller, War lugn, och sköt
ditt fall. Förakta världens iqwaller, Och dig
åt Gud befall.

2. Fly nöjets ros! Den sårar Med hwas
och giftig tagg, Gör menniskor till dårar, Och
föder samwetsagg.
3. Ero ej hwad hwar man säger, Och pröfwa
allting wäl. Lättfinnet alldrig wäger Sin dom
på goda skäl.
4. Skärp wäl förståndets öga Med kunskap,
och dig lär, Att styrka båtar söga, Der wettet
ej är när.
5. Söl hedern i ditt hjerta Och ej i men-
skors tal; När andra då dig swärta, Du känner
intet qwal.
6. I kärleken war trogen, I wänskap fast
och warm; Att nöd war redobogen Att räcka hjälp-
sam arm.
7. Att glada minnen hägna En wrå på hjer-
tats grund. De skola än dig fägna I lifwets
afstonsund.
8. För allt det stora, sanna, Som finns i
denna werld, Med wördnad böj din panna, Med
glädje drag ditt swärd.
9. När krigstrumpeten ljuder, Och owän
warder spord, Gå, dit din konung bjuder, Och
strid för Fosterjord.
10. Om så på tidens bölja Du styr till
säker hamn, Wälsignelse skall följa I ärans spår
ditt namn.

Kostar 1 skill. Banko.

Har ödets lott än faller, War lugn, och sköt
ditt fall. Förakta världens iqwaller, Och dig
åt Gud befall.

2. Fly nöjets ros! Den sårar Med hwas
och giftig tagg, Gör menniskor till dårar, Och
föder samwetsagg.
3. Ero ej hwad hwar man säger, Och pröfwa
allting wäl. Lättfinnet alldrig wäger Sin dom
på goda skäl.
4. Skärp wäl förståndets öga Med kunskap,
och dig lär, Att styrka båtar söga, Der wettet
ej är när.
5. Söl hedern i ditt hjerta Och ej i men-
skors tal; När andra då dig swärta, Du känner
intet qwal.
6. I kärleken war trogen, I wänskap fast
och warm; Att nöd war redobogen Att räcka hjälp-
sam arm.
7. Att glada minnen hägna En wrå på hjer-
tats grund. De skola än dig fägna I lifwets
afstonsund.
8. För allt det stora, sanna, Som finns i
denna werld, Med wördnad böj din panna, Med
glädje drag ditt swärd.
9. När krigstrumpeten ljuder, Och owän
warder spord, Gå, dit din konung bjuder, Och
strid för Fosterjord.
10. Om så på tidens bölja Du styr till
säker hamn, Wälsignelse skall följa I ärans spår
ditt namn.

GS 1173

Kärlek och Fästmö Wisor.

innehållande:

- 1) Wermland.
O Wermland, du sköna, du herrliga land, ic.
A jänsta å ja, allt uppå landa wägen å ja, ic.
- 2) En resande Gesälls affeds-sång.
Sag munter alla dagar lefwat, ic.
- 3) Gesällns affed till sin Fästems.
Adjö och farwål min lilla goda wän, ic.
- 4) Krigarens Dröm.
Krigarn hwilar sig i mar och skog, ic.
- 5) Bewärigs-Sång.
Hur lust att bo, hur godt att wara, ic.
Swarijente följer:
1) Alldarens Sång.
Klockarfar, han skall allting bestyra, ic.
2) Råd till en Yngling.
Hur ödets lott än faller, ic.

Skara, trykt hos E. S. Försfeldt, 1851.

Klockare, han skall allting bestyra: Ära barnen,
att inga och inga det är svara. Utan honom man

Klockarens Sång.

1. Guds ett barn, så frägas: hvar skall det
beta? "Gå till klockarn! han måste allting ju weta."
Om ett par sig i äkta ståndet begifwer, Är det
klockarn, som bröllopsversarna strifwer.
2. Får med sjukdom för sina synder man
fota: "Gå till klockarn! han skall dig nog kunna
kota;" Om processer och annat othg man äger:
"Gå till klockarn och hör dig för hvar han säger."
3. Han skall weta råd för alla slags sorger,
Ympa barn skall han kunna samt spela orger.
Det är han som skall hålla handbok åt presten
Och wid graföl är det han som får resten.
4. Hvarje söndag skall predikstolen han dam-
ma: Klockare och klockare är detsamma. Han i
läsa skall känna nyaste moden, Lugga barn skall
han på Lankaster-metoden.
5. Han åt prosten skall wäga tiondesmörret,
Äka bakpa chaisen till läseförhöret. Prost och kaplan
han söka skall att förlita, Om wid meßfall det
händer, han får predika.
6. Ingenting, nej intet får han försumma:
Dör en gubbe, så tröstar klockarn hans gumma.
Han skall föra an både dansen och leken Och wid
bordet så är det han som står stelen.
7. Han skall vara med från början till slat-
tet: Skall det stjutas, så släpper klockarn till frutet.
Han skall vara en hjälp för gamla och unga,
Framför allt skall han vara gröm till att sjunga.
8. Söwerallt så är klockarn framme och råder,
Får man tandwärf skall han på tummen slå åder;
Men i dag så är hans belaste ärend', Att lyckön-
sta er, silfwerstjernor i Wärend.

En resande Besluts Afstedsång.
1. Jag munter alla dagar lefwat, Och uti fallstap
wänt glad; Jag sjungit, dansat och har spelat,
Men nu från staden afsteds tar.
2. Jag munter ar och lefwat nöjdet Med
lotten som mig Guds bestyr; Men reser jag till
andra neder, på professjonen jag har lärt.

2.
1. Jag munter alla dagar lefwat, Och uti fallstap
wänt glad; Jag sjungit, dansat och har spelat,
Men nu från staden afsteds tar.
2. Jag munter ar och lefwat nöjdet Med
lotten som mig Guds bestyr; Men reser jag till
andra neder, på professjonen jag har lärt.

Bernmland.

1.

Bernmland, du sköna, du herrliga land, Du
krona för Swea Rikes länder! Ja, om jag kom-
mer midt i det förlofswade land, Till Bernmland
ända jag återwänder. Ja! der vill jag lefwa;
ja! der vill jag dö: Och en gång ifrån Bernmland
jag tager mig en mö, Så wet jag, att aldrig
jag mig ångrar.
2. Ja, när du en gång skall bort och gista
dig, min vän! Då skall du till Bernmland fara:
Der finnes nog Guds gåfwor med slickor qwar
igen, Och alla ä' de präktiga och rara. Men friar
du der, så war munter och glad! Ty muntra gos-
sar wilja Bernmlandslickorna ha; De sorgsna
dem ge de på båten.
3. Och Bernmlandsgoßsen, han är så stolt
och glad; Han fruktar för intet uti werlden. När
konungen bjuder så drager han åstad, Bland kulor
och blistrande swärden. Ja! wore det Nyssar till
tusendetal, Han ej dem alla fruktar, han vill ej
annat wal, Än dö eller segra med ära.
4. Och skulle han ej strida med glädje och
med mod, Och lifwet sitt wäga, det unga? Der
hemma sitter moder hans och ber för hans blod,
Med bruden den älskade unga, En Bernmlands-
licka, så huld och så skön! För kung och land han
strider, och hon skall bli hans lön: Ho kan ho-
nom då öfwerwinna?

kan ej lära att staswa, Utan honom man kan ej
folket begraswa.
2. Guds ett barn, så frägas: hvar skall det
beta? "Gå till klockarn! han måste allting ju weta."
Om ett par sig i äkta ståndet begifwer, Är det
klockarn, som bröllopsversarna strifwer.
3. Får med sjukdom för sina synder man
fota: "Gå till klockarn! han skall dig nog kunna
kota;" Om processer och annat othg man äger:
"Gå till klockarn och hör dig för hvar han säger."
4. Han skall weta råd för alla slags sorger,
Ympa barn skall han kunna samt spela orger.
Det är han som skall hålla handbok åt presten
Och wid graföl är det han som får resten.
5. Hvarje söndag skall predikstolen han dam-
ma: Klockare och klockare är detsamma. Han i
läsa skall känna nyaste moden, Lugga barn skall
han på Lankaster-metoden.
6. Han åt prosten skall wäga tiondesmörret,
Äka bakpa chaisen till läseförhöret. Prost och kaplan
han söka skall att förlita, Om wid meßfall det
händer, han får predika.
7. Ingenting, nej intet får han försumma:
Dör en gubbe, så tröstar klockarn hans gumma.
Han skall föra an både dansen och leken Och wid
bordet så är det han som står stelen.
8. Han skall vara med från början till slat-
tet: Skall det stjutas, så släpper klockarn till frutet.
Han skall vara en hjälp för gamla och unga,
Framför allt skall han vara gröm till att sjunga.
9. Söwerallt så är klockarn framme och råder,
Får man tandwärf skall han på tummen slå åder;
Men i dag så är hans belaste ärend', Att lyckön-
sta er, silfwerstjernor i Wärend.